

- права, обговорюваних на конференції в Саратові 21 лютого 2015 року / О.В. Ісаєнкова // Арбітражний і громадянський процес. – 2015. – № 5.
9. Бардин Л.Н. Перспективи як неминучість реформи / Л.Н. Бардин // Перспективи реформування громадянського процесуального права: сб. ст. по матер. Міжнародн. науч.-практ. конф. (г. Саратов, 21 лютого 2015 року) / под ред. О.В. Ісаєнкової. – Саратов : Изд-во ФГБОУ ВПО «Саратовська державна юридична академія», 2015.
 10. Германов А.В. Молчання законодавця і провіль в громадянському процесуальному праві / А.В. Германов // Арбітражний і громадянський процес. – 2013. – № 7.
 11. Боннер А.Т. Коментарій к Арбітражному процесуальному кодексу Російської Федера-

- ції (постатейний) / А.Т. Боннер, В.В. Блажєєв і др. ; отв. ред. М.С. Шакарян. – М., 2003.
12. Ходькин Р.М. Арбітражні засідателі: ознак зрелості общества или чужеродный элемент в российском арбитражном процессе? [Електронний ресурс] / Р.М. Ходькин. – Режим доступа : <http://www.justicemaker.ru/view-article.php?id=1&art=4222>
 13. Россошанский А.А. Інститут арбітражних засідателів як форма реалізації народовладдя / А.А. Россошанский // Матеріали VI Міжнародного Конституційного Форуму, присвяченого 105-літтю Саратовського державного університету імені Н.Г. Чернышевського «Конституційні проблеми народовладдя в сучасному світі» (12 грудня 2014 року, г. Саратов). – Вып. 6, ч. 1 : сб. науч. статей. – Саратов : Саратовський джерело, 2015.

Ісаєнкова Оксана Володимирівна
ЦИВІЛЬНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО І АРБІТРАЖНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО
В РОСІЇ В ПЕРІОД УНІФІКАЦІЇ

У статті висвітлюються проблеми реформування процесу судового захисту цивільних прав у Росії. Визначається співвідношення уніфікації та диференціації цього процесу.

Ключові слова: цивільне процесуальне право, цивільний процес, арбітражний процес, адміністративний процес.

Isaenkova Oksana
CIVIL PROCEDURAL LAW AND ARBITRATION PROCEDURAL LAW
IN RUSSIA IN THE PERIOD OF UNIFICATION

The article highlights the problems of reforming the process of judicial protection of civil rights in Russia. Is determined by the ratio of unification and differentiation of this process.

Keywords: civil procedure law, civil litigation, arbitration proceedings, administrative process.

Фурса Світлана Ярославівна,
 доктор юридичних наук, професор,
 завідувач кафедри нотаріального
 та виконавчого процесу і адвокатури,
 Київський національний університет
 імені Тараса Шевченка

УДК 347. 172 + 919. 6 +951

ОПІКУН НАД ІНТЕРЕСАМИ БЕЗВІСНО ВІДСУТНЬОЇ ОСОБИ
В ЦИВІЛЬНОМУ ТА ВИКОНАВЧОМУ ПРОЦЕСАХ

У статті проаналізовано питання встановлення опіки над майном безвісної особи з точки зору як матеріального, так і процесуального права, зокрема в цивільному та виконавчому процесах. Сформульовано певні наукові концепції та на їх підставі запропоновано пропозиції щодо вдосконалення відповідного законодавства.

Ключові слова: опікун, опіка, безвісна відсутність, майно, інтереси, суд, примусове виконання.

Сьогодні питання опіки та піклування у зв'язку з надзвичайно складними обставинами в житті суспільства набувають особливого значення та будуть актуалізуватися по мірі усунення залишків військового протистояння. Лише потім можна буде з'ясувати, а хто з дітей залишився без батьківської турботи, хто з військових і пересічних громадян зазнав істотного ушкодження здоров'я та потребує

опіки. Тому питання опіки та піклування можна вважати надзвичайно важливими.

Але деякі сучасні наукові дослідження лише зовні нагадують науково обгрунтовані, а під час їх запровадження в законодавство можна очікувати значні негативні результати. Тобто окремі публікації не враховують вже отриманих результатів і пропонують абсолютно нові підходи до вже закріплених

у законодавстві й загальноприйнятих у теорії положень. Справді, не можна бути зашореним науковцем, який не бачить можливих варіантів розвитку загальновизнаних концепцій. Але водночас не можна рухати тих цеглин, на яких тримається фундамент певних галузей права. Тому спробуємо проаналізувати об'єктивно і конструктивно останні тенденції в цивільному праві та цивільному і виконавчому процесах.

Зокрема, незважаючи на здійснене А.В. Зинов'євою ґрунтовне дослідження правового статусу фізичної особи, яким є безвісна відсутність, та пов'язаного з ним тимчасового становища особи, коли місцезнаходження її невідоме [1; 2; 3], з'являються публікації, в яких очевидне перетворюється на неймовірне [4].

Тут слід визнати, що стан особи, пов'язаний з безвісною відсутністю, слід розглядати як складне штучне правове утворення, що базується на стереотипі поведінки переважної більшості людей як суб'єктів суспільних відносин, які зникають без залишення про себе відомостей близьким людям, зокрема членам сім'ї або друзям тощо. Тому в основу такого стану вкладається презумпція, що людина зникла, але її вважають живою протягом певного часу. У статті 46 ЦК закладено формулу, яка є правовою підставою для оголошення людини померлою та яку ми розглянемо з урахуванням загальновідомих подій на Майдані.

Якщо перед зникненням фізична особа говорила своїм близьким, що вона йде на Майдан боротися з владою Януковича, то можна припускати її загибель, але не від нещасного випадку, а внаслідок злочинних дій представників колишньої влади, оскільки люди зникали, їх знаходили побитими у снігу за містом і є висока вірогідність того, що частину тіл людей, які не витримали тортур, знищили. Тому можна з великою долею ймовірності припускати, що відсутність відомостей про таких людей протягом шести місяців можна вважати підставою для оголошення людини померлою. Сьогодні в період все більших загроз суспільству такі питання складно сприймаються порівняно з усе новими жертвами, але прийде час, і фактично доведеться оформляти. Зауваження ж опонентів з приводу застосування в ч. 1 ст. 46 ЦК терміна «загибель від певного нещасного випадку» не слід сприймати як істотну перепону, оскільки ще два роки тому громадяни України не могли навіть припустити, що в Україні можливі такі жахливі події. У мирний час вірогідність загибелі людини пов'язували з нещасними випадками (наприклад, ловля риби взимку на крижині тощо). В інших випадках особа може бути оголошена померлою, якщо в місці її постійного проживання немає відомостей про місце її перебування протягом трьох років.

При цьому події на Майдані не дістали свого належного правового оформлення, оскільки влада Януковича їх сприймала як терористичні прояви і навіть не оголосила надзвичайний стан. На жаль, нова влада використовує ту саму формулу – боротьба з терористичними проявами, тому операція в

Донецькій та Луганській областях називається антитерористичною. Отже, застосовувати до подій в Україні частину 2 ст. 46 ЦК з приводу воєнних дій складно, хоча й потенційно можливо в разі належного обґрунтування. На нашу думку, в такому випадку концепція з приводу воєнних дій буде стосуватися лише подій у Донецькій та Луганській областях, де загальновідомо, що використовується не лише міліцейська зброя, а й військова: танки, гармати тощо. Тому за такої кваліфікації обставин доцільно буде застосовувати строки для оголошення особи померлою:

- два роки від дня закінчення воєнних дій;
- шість місяців, якщо обставини зникнення

особи з великою долею ймовірності допускали можливість загибелі особи. На жаль, такими обставинами можуть бути захоплення фізичної особи терористами тощо.

Автор не наполягає на застосуванні власних гіпотез, однак стверджує, що ці питання незабаром стануть актуальними і Міністерство юстиції України має завчасно подбати про те, щоб постраждалі від зазначених подій не мали додаткових труднощів у встановленні певних юридичних обставин, пов'язаних з кваліфікацією зазначених подій і залежністю громадян від рішень суддів, які, з огляду на невизначеність, визначатимуть їх на власний розсуд.

Повертаючись до аналізу публікації Є.О. Ятченка, яка спровокувала написання цієї статті, зазначу, що питання безвісної відсутності аналізували давно і багато авторів [5; 6; 7]. Однак складається таке враження, що знайти перелічені публікації складно, але ж неможливо не помітити автореферат дисертації А.В. Зинов'євої на тему «Безвісна відсутність фізичної особи: матеріальний та процесуальний аспекти» [8], оскільки він висвічується не на одному сайті.

Тому мусимо проаналізувати особливо негативний висновок Є.О. Ятченка, який за його зовнішньої логічності в обґрунтуванні призводить до ототожнення «опікуна над майном фізичної особи у цивільно-процесуальних та виконавчих правовідносинах з правонаступником, а не законним представником» [4, с. 99]. Підставою для правонаступництва опікуном, як вважає Є.О. Ятченко, є заміна сторони в зобов'язанні. Парадокс цього висновку полягає в тому, що, за пропозицією цього автора, опікун стає власником того, що він опікає. Витоки цієї гіпотези з великою долею ймовірності можна шукати в тому, що в ч. 5 ст. 8 Закону України «Про виконавче провадження» встановлено: «У разі вибуття однієї із сторін державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторони, а також сама заінтересована сторона мають право звернутися до суду із заявою про заміну сторони її правонаступником». Тобто безвісно відсутня особа вибуває з виконавчого процесу і допустимо замінити її правонаступником, але ця гіпотеза помилкова через те, що навіть формально таку особу не замінюють на її опікуна.

Слід також проаналізувати роботи іншого вченого, який досліджував процедуру вжиття

заходів до охорони спадкового майна, і доробок Б.Б. Рудко також значною мірою стосується питань опіки над майном безвісно відсутньої особи [9; 10; 11; 12].

Для того, щоб знайти помилки в міркуваннях Є.О. Ятченка, які призвели до неправильних висновків, а не виправдовувати його, зауважимо, що в ЦК інститут опіки та піклування виписано не зовсім коректно. Зокрема, слід визнати, що застосування поняття «опіка над майном» є не зовсім коректним, оскільки у правовому сенсі майно не можна опікувати, хоча до окремих видів майна з великим припущенням можна застосовувати термін «піклування», зокрема до тварин. Але «опіка» та «піклування» в основі мають правове значення як намагання застерегти певні категорії населення від непродуманих і негативних правових кроків, щоб людина не вчинила правочинів на шкоду собі та близьким. Саме тому для певних видів правочинів потрібно отримувати згоду не лише опікуна чи піклувальника, а й органу опіки та піклування, що має гарантувати об'єктивність дотримання інтересів правомочної особи. Отже, ми маємо говорити про особливу функцію опіки та піклування щодо прав та інтересів людини, яка з тих чи інших причин не здатна самостійно розпоряджатися належними їй правами та виконувати встановлені обов'язки. Тому в такому значенні опіка не може переноситися на майно, а слід погодитися з А.В. Зинов'євою, яка пропонує розглядати майно крізь призму інтересів його власників. Отже, ми не повинні опікати безпосередньо майно, а маємо опікати інтереси власника майна, зокрема коли він опинився у стані безвісної відсутності.

Щодо майна мають застосовуватися заходи з його збереження та, в необхідних випадках, з управління ним. Щодо тварин можна говорити про догляд за ними, отримання від них доходу, несення витрат на їх утримання тощо, однак не про опіку. Ми ж не припускаємо, що опікун майна виступає представником його інтересів, оскільки загальновідомо, що майно не може мати інтересів. Справді, в іноземних країнах висувають вимоги навіть до розмірів кліток, у яких мають утримуватися певні види тварин, забороняється жорстоке поводження з ними тощо, але це не інтереси тварин, а інтереси людей. Тому вважаємо, що такий напрям дослідження, як правове становище тварин в Україні, актуальний і цікавий для аналізу вченими.

Отже, у розглядуваній правовій ситуації, коли замість безвісно зниклої особи виступатиме її опікун, більш доречним потрібно визнати застосування терміна «право заміщення», а не «правонаступництво», коли особу за об'єктивних обставин у правовідносинах заміщає опікун, для чого він наділяється певними повноваженнями. Але такий статус «правозамісника» за існуючим поділом треба визнати представництвом інтересів безвісно відсутньої особи, оскільки він виступає хоча й від власного імені, але в інтересах зазначеної особи, а не у власних інтересах.

Спроби ж Є.О. Ятченка розглянути одночасно сумісництво двох можливих повноважень опікуна та управителя майном вирізняються штучним спрощенням ситуації, коли пропонується доволі неоднозначний висновок, а саме: «При необхідності постійного управління майном функції опікуна над майном особи, визнаної судом безвісно відсутньою, слід покласти на довірчого управителя, включивши до обов'язків останнього ще й положення, передбачені ч. 3 ст. 44 ЦК України для опікуна над майном» [4, с. 95, 99].

По-перше, як випливає зі змісту цього висновку, автор пропонує розглядати безвісну відсутність як постійний стан, але така гіпотеза хибна, оскільки стан безвісної відсутності має завершуватись або оголошенням особи померлою, або її появою, про що зазначалося раніше. І це положення має бути чітко регламентоване в договорі з управителем майна.

По-друге, опікун інтересів безвісно відсутньої особи повинен турбуватися не лише про майно, яке було передане в управління, а й про майно, яке за договором зберігання (схову) було передане юридичним особам або навіть міліції, оскільки серед такого майна може бути виявлена мисливська та інша зброя тощо. Тому опікун над інтересами безвісно відсутньої особи може виступати в ролі контролера за діями кількох управителів майна, яке може бути розташоване в різних регіонах України і за кордоном, має кваліфікуватися за різними напрямками використання (наприклад, слід допустити спеціалізацію управителів майном щодо торгових точок, об'єктів нерухомості, які здаються в оренду тощо). Тому не можна отожднювати і концентрувати увагу на управителі майном як центральній фігурі, а потрібно враховувати виконуваним ним функції.

По-третє, Є.О. Ятченко акцентує увагу на довірчій власності управителя майном, що знов-таки суперечить простому правовому досвіду. Залежно від описаного майна безвісно відсутньої особи і мають визначатися повноваження управителя, а також зазначатися певні обмеження в них, щоб договір був чітко визначеним, інтереси безвісно відсутньої особи не залежали лише від «добрих намірів» управителя, а були конкретними і контрольованими. Якщо управитель майном отримує все майно безвісно відсутньої особи в довірчу власність і буде діяти без будь-яких обмежень та з професійним досвідом, як це визнає автор, то складно очікувати, що таке майно залишиться в наявності і у власності саме безвісно відсутньої особи та ще й буде давати дохід. Досвід з ваучерами, трастами, будівельними компаніями доводить необхідність обмеження прав на неконтрольоване розпорядження чужими коштами, цінними паперами тощо, зокрема щодо відчуження.

По-четверте, коли питання ставиться про відповідальність опікуна над інтересами безвісно відсутньої особи-боржника за несвоєчасне виконання нею обов'язків перед кредиторами і пропонується накладати на опікуна штрафні санкції, то з цим положенням складно погоди-

тися. Така ситуація є форс-мажорною, і опікун не повинен особисто приймати рішення про повернення боргів, оскільки він є лише представником боржника, а не його правонаступником. Якщо до цього додати відсутність правових знань, то, надаючи опікуну відповідні повноваження з повернення боргів, можна очікувати, що кредиторів буде багато, а кошти у безвісно відсутньої особи мало. Тому повернення боргів має відбуватись у безспірному порядку, на нашу думку, лише за рішенням суду або виконавчим написом нотаріуса, але за згодою (точніше, під контролем) органу опіки та піклування. Посилання ж автора на ст. 37 ЦПК [4, с. 97] безадресне, оскільки в цій нормі не йдеться про опікуна як правонаступника. Більше того, у ст. 39 ЦПК опікун над інтересами безвісно відсутньої особи зазначений як законний представник, і приблизно таке саме положення закріплено в ч. 3 ст. 9 Закону «Про виконавче провадження», хоча в останній нормі не йдеться саме про законне представництво.

Справді, можливі поодинокі випадки, коли опікуном над інтересами безвісно відсутньої особи буде призначено особу, яку з огляду на родинні або сімейні відносини можна вважати в подальшому правонаступником. Але в разі безвісної відсутності правонаступництво не відбувається, і це не головний, але важливий аргумент проти заміщення безвісно відсутньої особи її опікуном – представником, а не правонаступником. Головний аргумент – це неможливість сприйняття опікуна як власника майна з відповідними повноваженнями, зокрема щодо володіння, користування і розпорядження майном.

Зокрема, Є.О. Ятченко намагається надати управителю майном якнайбільше повноважень, включаючи управління грошовими коштами, з огляду на його компетенцію з управління майном, а саме: «Прийнятною може бути передача грошових коштів управителю, з покладенням на останнього обов'язку відраховувати певну суму за використання ним коштів на спеціальний рахунок, відкритий у банківській установі органом опіки та піклування» [4]. Але з такою тенденцією слід бути дуже обережним, оскільки в цьому випадку фактично пропонується кредитувати управителя, а не надавати йому можливість управляти майном. Ми маємо визнавати загальне правило, що лише власник майна наділений повноваженнями з розпорядження своєю власністю і лише він на свій страх і ризик може доручити вчиняти від його імені важливі правочини. Коли ж ми його заміщуємо з огляду на об'єктивні обставини, то найголовнішим завданням раціонально визнати збереження його прав на майно, а не намагання примножити його за рахунок ризикових операцій інших осіб. Останню гіпотезу можна підтвердити посиланням на цікаве дослідження ризиків у цивільному праві, здійснене Р.А. Майдаником [13].

Особисту ж відповідальність опікуна за наслідками його діяльності слід розглядати

перед тією особою, інтереси якої він представляє, або його правонаступниками, якщо безвісно відсутню особу в подальшому буде оголошено померлою. Тому перед кредиторами безвісно відсутньої особи опікун не може виступати як зобов'язана особа, а лише як її представник. Згідно з ч. 3 ст. 44 ЦК «опікун над майном фізичної особи, яка визнана безвісно відсутньою, або фізичної особи, місце перебування якої невідоме, приймає виконання цивільних обов'язків на її користь, погашає за рахунок її майна борги, управляє цим майном в її інтересах». Тут не йдеться про обов'язок опікуна, зокрема перед кредиторами. Тому порушувати питання про особисту відповідальність опікуна перед кредиторами немає підстав.

Здається, що для усунення проблем у сприйнятті повноважень опікуна над інтересами безвісно відсутньої особи потрібно відтворити пропозиції вчених, висловлені в дисертаційних дослідженнях [8; 14; 15 та ін.], у законодавстві, але після конструктивного аналізу і широкого обговорення. Саме тому в переліку використаних джерел наводяться сайти, через які можна без істотних проблем знайти необхідну інформацію про особливості представництва. При цьому, перш ніж пропонувати кардинальні зміни в теорію представництва і відповідне законодавство, слід враховувати концепції тих вчених, які комплексно аналізували відповідний предмет або торкалися цих питань у своїх дослідженнях.

Ми не можемо визнати, що тему вичерпано, оскільки потрібно продовжувати дослідження такого правового явища, яким є безвісна відсутність особи, зокрема під час його застосування у процесуальних галузях. Стан безвісної відсутності можна розглядати формально, коли замість такої фізичної особи виступатиме опікун її інтересів і не потрібно надсилати повістку або повідомлення такої особі про вчинення певних процесуальних дій. А можемо підходити до цього питання більш ґрунтовно, коли визначатимемо в конкретній справі належного представника інтересів безвісно відсутньої особи.

В іноземних країнах доволі часто в договорах про правову допомогу передбачають, що адвокат стає належним представником інтересів клієнта і на випадок визнання особи недієздатною і безвісно відсутньою, щоб передати повноваження кваліфікованій і порядній особі, а не залежати від випадкового призначення. Але і адвокати в таких країнах не стануть заради збагачення ризикувати своїм ім'ям, тому там поширено поняття «сімейний адвокат», консультування з адвокатами перед вчиненням важливих правочинів, а не звернення до першого ж адвоката після невдалого правочину.

Можна також порушити питання про причини зникнення особи, коли від неї надійдуть відомості, оскільки таким зникненням може бути завдано шкоди інтересам не лише сім'ї, а й іншим особам тощо.

Тому цю дискусію не можна вважати завершеною, а проаналізовану «провокаційну» публікацію Є.О. Ятченка слід сприймати як стимул для подальшого більш ґрунтовного дослідження наведених проблем.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Зинов'єва А.В. Правовий статус безвісно відсутньої особи: матеріальний та процесуальний аспекти / А.В. Зинов'єва // Вісник Верховного Суду України. – № 12(124). – 2010. – С. 41-45.
2. Зинов'єва А.В. Опіка та піклування над інтересами безвісно відсутньої особи та особи, місце перебування якої невідоме / А.В. Зинов'єва // Судова апеляція. – 2011. – № 1. – С. 122-132.
3. Зинов'єва А.В. Правовий зміст інституту опіки та піклування над інтересами безвісно відсутньої особи та особи, місце перебування якої невідоме / А.В. Зинов'єва // Юриспруденція: теорія і практика. – 2011. – № 2(76). – С. 2-8.
4. Ятченко Є.О. Опікун над майном безвісно відсутньої особи як суб'єкт виконавчих правовідносин / Є.О. Ятченко // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2014. – № 6 (червень). – С. 91-99.
5. Фурса С.Я. Правові аспекти визнання громадянина безвісно відсутнім або оголошення його померлим / С.Я. Фурса // – 1998. – № 2(18). – С. 81-84.
6. Фурса С.Я. Окреме провадження в цивільному процесі України : навч. посіб. / С.Я. Фурса. – К., 1999.
7. Ясинок М.М. Особливості окремого провадження у цивільному процесуальному праві України: теорія та практика : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03 [Електронний ресурс] / Ясинок Микола Михайлович. – Режим доступу : <http://library.univer.kharkov.ua/OpacUnicode/index.php?url=/notices/index/IdNotice:679575/Source:default>
8. Зинов'єва А.В. Безвісна відсутність фізичної особи: матеріальний та процесуальний аспекти [Електронний ресурс] / А.В. Зинов'єва. – Режим доступу : www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/cgibis_64.exe?...2
9. Рудко Б.Б. Опис майна нотаріусом та призначення опікуна / Б.Б. Рудко // Нотаріат. Адвокатура. Суд. – 2009. – № 1(51). – С. 1.
10. Рудко Б.Б. Необхідність законодавчої регламентації завершальної стадії нотаріального провадження з вжиття заходів щодо охорони спадкового майна / Б.Б. Рудко // Нотаріат. Адвокатура. Суд. – 2010. – № 6(56). – С. 8-9.
11. Рудко Б.Б. Проблеми сприйняття провадження по вжиттю заходів до охорони спадкового майна / Б.Б. Рудко // Юриспруденція: теорія і практика. – 2010. – № 9(71). – С. 60-62.
12. Рудко Б.Б. Мета і завдання нотаріального провадження з вжиття заходів щодо охорони спадкового майна / Б.Б. Рудко // Зб. тез та доповідей другої Міжнар. наук.-практ. конференції «Проблеми процесуальної науки: історія і сучасність», присвяченої вченим-процесуалістам Київської школи (25-26 листопада 2010 р.), – К., 2010. – С. 566-568.
13. Майданик Р.А. Аномалії в цивільному праві України : навч.-практ. посіб. [Електронний ресурс] / Р.А. Майданик. – Режим доступу : <http://kassiopeya.com/anomalii-v-civil-nomu-pravi-ukraini.html>
14. Лазько Г.З. Правова природа представництва в цивільному процесі [Електронний ресурс] / Г.З. Лазько. – Режим доступу : http://librar.org.ua/sections_load.php?s=economy_legal_science&id=2066&start=7
15. Рудко Б.Б. Процедура нотаріального провадження з вжиття заходів щодо охорони спадкового майна [Електронний ресурс] / Б.Б. Рудко. – Режим доступу : <http://mydisser.com/ua/catalog/view/6/44/9564.html>

Фурса Светлана Ярославовна ОПЕКУН НАД ИНТЕРЕСАМИ БЕЗВЕСТНО ОТСУСТВУЮЩЕГО ЛИЦА В ГРАЖДАНСКОМ И ИСПОЛНИТЕЛЬНОМ ПРОЦЕССАХ

В статье проанализирован вопрос установления опеки над имуществом безвестного лица с точки зрения как материального, так и процессуального права, в частности в гражданском и исполнительном процессах. Сформулированы определенные научные концепции и на их основании внесены предложения по совершенствованию соответствующего законодательства.

Ключевые слова: *опекун, опека, безвестное отсутствие, имущество, интересы, суд, принудительное исполнение.*

Fursa Svitlana GUARDIAN OF THE INRERESTS OF THE MISSING PERSON IN CIVIL AND EXECUTIVE PROCESS

The article analyzes the issue of guardianship over the property of an unknown entity in terms of both substantive and procedural law, in particular in civil and enforcement processes. Formulated some scientific concepts and on their basis, proposals for improving the legislation.

Keywords: *guardian, guardianship, missing, property interests, court enforcement.*